

NÓGRÁDI GÁBOR

GALAMBNAGYMAMA

HOL VAGY, DÁVID?

Dávid este hat és hét óra között eltűnt a szobájából, miközben a szülei otthon voltak, a tévében harsogtak a híreket, és kint, a sötét Budapesten száraz leveleket sodort a hűvös, novemberi szél.

Csak a szemüvege maradt a nyitott könyv mellett az ágyon, a vékony, szőke kisfiú nem volt sehol.

Az ajtón nem mehetett ki. A szülei biztosan észrevették volna.

Az ablakon át sem szökhetett el: Dávidék egy toronyház ötödik emeletén laktak. No, de akkor hogyan...? Hova tűnt? Mi történt?

Ez az este is ugyanúgy kezdődött, mint a többi.

Dávid egész délután az ágyára kuporodva olvasott, mint mindig, ha a szülei nem voltak otthon és unta tévét. Aznap ismét a távoli csillagról érkezett kis herceg meséjét olvasta, amit egy francia pilóta írt. A történet úgy kezdődött, hogy Saint-Exupérynek, az író-pilótának elromlott a repülőgépe és le kellett szállnia a sivatagban.

„Ott dőltem álomra az első este a homokon, ezermérföldnyire minden lakott helytől... Elképzzelhető hát, mennyire meglepődtem, amikor hajnalban egy fura kis hang ébresztett föl. Azt mondta: – Légy szíves, rajzolj nekem egy bárányt!”

Ha egy történet megtetszett Dávidnak, elolvasta újra meg újra. Régen a meséket tízszer is. A brémai muzikusokat tizenötször. A kis herceg-et még csak háromszor.

Éppen ott tartott, hogy a kis herceg a kígyóval beszélget, mert vissza akar menni a bolygójára, amikor odakint nyílt az ajtó. Dávid ugrott, szaladt, a szülei érkeztek. Egész délután erre várt.

Édesanyja tömött szatyorral, édesapja teli táskával fáradtan támolygott be az ajtón.

– Jaj, a fejem! – siránkozott az egyik. – Jaj, a lábam! – nyöszörgött a másik.

– Jaj, de nehéz napom volt! – mondták egyszerre, és dőlt belőlük a panasz. Mert buta a főnök, nagy a forgalom, piszkos a levegő, drága az élet, kevés a pénz, és semmire sincs idő.

– Megint *A kis herceg*-et olvasom! – kiáltotta Dávid. – Most már negyedszer...!
– És kezdte volna mesélni, hol tart, amikor megszólalt a telefon.

– Jaj, szervusz Olgám, de jó, hogy hívsz, képzeld...! – hadarta Dávid mamája, és a barátnőjének is elmondta, hogy buta a főnök, nagy a forgalom, piszkos a levegő, drága az élet satöbbi, satöbbi.

– Már a kígyónál tartok... – fordult Dávid az édesapjához –, de az apja csak bölintett, lerogyott a fotelbe, és bekapcsolta a tévét.

– Jó, jó, majd elmondod, de hadd nézzem meg előbb a híradót, mert nem tudok semmit a világról. – És már nézte is, hogy mi érdekes történik Berlinben, Londonban meg Tanganyikában, messze, messze, ahol a madár se jár.

Dávid kicsit állt, kicsit várt, aztán visszament a szobájába, hogy újra elolvashassa, hogyan segít a kígyó a kis hercegnek visszatérni a bolygójára, ahol nincs más, csak egy védtelen virág meg egy bárány.

– Dávid! Vacsora! – nyitott be egy óra múlva az ajtón a mamája, de a gyerekszoba üres volt. – Dávid! – mondta ismét és még hangosabban. – Most ne bújócskázzunk, jó? – És a mama dühösen bekukkantott a szekrénybe, az ajtó mögé, de még az ágy alá is, ahol egy gyerek elférhet: – Ezt a buta kölykét...! Épp most van kedved játszani, vacsoraidőben?

De nem találta a fiát sehol.

Nem értette.

Szólt a férjének, és ketten újra átkutatták a gyerekszobát, egyre értetlenebbül és egyre rémültebben.

Dávid azonban nem volt sehol. A két felnőtt csak állt, néztek körbe-körbe, s dadogtak, mint két megijedt gyerek.

– Nem tűnhetett el... Ajtó, ablak zárva... Dávid! Dávid... Gyere már! Ne butáskodj!... Akarod, hogy megbeszéljük a kis herceget?

De válasz nem érkezett. Csend volt.

Az anya remegő kézzel felemelte az ágyról a gyerek szemüvegét, rápillantott a könyvre és a lélegzete elakadt.

A könyv ott volt kinyitva, ahol a rajzon paláستtal és karddal a kis herceg áll. Csakhogy a rajzon nem egy kis herceg volt, hanem kettő. Két egyforma paláستtal és két egyforma karddal. És az egyik kis herceg kicsit hasonlított... Igen, hasonlított! Nagyon hasonlított Dávidra.

Az anya némán intett, az apa a rajzra nézett, és elsápadt. Hogyan...?! Hogyan került a gyerek a könyvbe? Hiszen... Hiszen ilyen nem létezik! Ilyen nincs!

Vagy mégis...?

Azonnal felhívták a pszichológust. Mit lehet csinálni? A pszichológus nem tudta. Azonnal felhívták a rendőrséget. Mit lehet csinálni? A rendőrség nem tudta. Azonnal felhívták a szigorú nagymamát. Mit lehet csinálni? A nagymama tudta.

– Nem értitek? – kérdezte. – Ezt sem értitek? Dávidka beleolvasta magát a könyvbe. Olvasta, olvasta, újra meg újra addig-addig, amíg a történetbe nem varázsolódott. Vissza akarjátok kapni a fiatokat a könyvből? Ki kell olvasni belőle. Addig olvassátok, hangosan mondjátok, amíg vissza nem jön, meg nem találjátok.

– És ha nem jön vissza? – zokogott Dávid anyja. – Ha végleg a könyvben marad?!

– Az a ti hibátok – mondta a szigorú nagymama, és letette a kagylót.

Azon az éjszakán az anya és az apa egymást váltva négy-ötoldalanként hangosan olvasták fel *A kis herceg*-et. És olvasták egyszer, olvasták kétszer, háromszor, négyszer. És az álmoságtól lecsuklott a fejük, lecsúszott a könyvről a kezük, de csak olvastak, olvastak, míg halvány fényel fel nem bukkant a házak között a reggel.

– „Nem játszhatom veled – mondta a róka. – Nem vagyok megszelídítve.” – olvasta éppen az apa, mikor az asszony hirtelen megragadta a kezét.

A férfi felpillantott.

Dávid az ágyán feküdt. Nem volt rajta palást, nem volt a kezében kard, csak hevert ruhástól a takarón, és aludt mélyen, mint máskor is, ha elszundított hirtelen.

Akkor a szülei óvatosan levetkőztették, gondosan betakargatták, mindketten megcsókolták, és az ágya mellé ülve némán őrizték, vigyáztak rá az ébredésig. Meg még évekig, életük végéig.